

Celý den trmácel se polem
vysokou trávou
Putoval za tajemstvím v kopcích
v šeptání modřínových větví

Kostelní světlo mezi stromy
jak lesní slova pevný sloupy kmenů stojí

Sivou bránou vešel dovnitř
malinovým proutím
Zpomaloval až zůstal klidně stát
v tom porozuměl náhle řeči zvířat

Lehce, jak prachový peří
kývání větví, slova do sebe se skládají

Stál pak tiše v srdci lesa
celým lesem dýchal
Sám je tou pravdou kterou hledal
pak na něj shora voda padá

Rozkládá svoje první větve
kůže je kůrou, oči jsou dokořán

Toho, kdo mezi stromy vstoupil
Sám sebe se pochopil